

DOI: 10.26693/jmbs07.02.296

УДК 796.032:001.12-022.344

Нерода Н. В., Бріскін Ю. А.

ДРУГИЙ ЕТАП РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО РУХУ ВІДПОВІДНО ДО АВТОРСЬКОЇ КОМПЛЕКСНО-ФАКТОЛОГІЧНОЇ ПЕРІОДИЗАЦІЇ

Львівський державний університет фізичної культури імені Івана Боберського,
Україна

Мета дослідження: обґрунтування та характеристика другого етапу розвитку сучасного олімпійського руху в межах авторської комплексно-фактологічної періодизації.

Матеріали та методи дослідження: теоретичний аналіз та узагальнення системний підхід, історичний та документальний методи. Основним матеріалом були наукові статті, присвячені проблематиці дослідження, архівні дані та керівні документи Міжнародного олімпійського комітету (МОК). В ході дослідження використовувалася інформація розміщена на офіційному сайті МОК.

Результати. Рішення VII-IX Олімпійських Конгресів та сесій МОК в період з 1919 по 1939 р. (другий етап розвитку олімпійського руху) стали основоположними для розвитку і функціонування олімпійського руху: реформовано організаційну структуру МОК; деталізовано вимоги до організації та проведення Олімпійських ігор; запроваджено Зимові олімпійські ігри; створено Постійну раду делегатів олімпійських міжнародних федерацій, на яку покладалася співпраця з Виконавчим комітетом МОК щодо вирішення питань, пов'язаних із видами спорту, включеними в програму Олімпійських ігор; конкретизовано процедуру допуску до участі в Олімпійських іграх та формулювання статусу аматора. Рішенням XI Олімпійського Конгресу регламентовано тривалість Олімпійських ігор до 16 днів, включаючи день відкриття, та кількість учасників від кожної країни для індивідуальних та командних змагань.

Впродовж етапу відбувається формування церемоніалу Олімпійських ігор: підняття олімпійського прапора та проголошення олімпійської клятви від імені учасників під час церемонії відкриття Олімпійських ігор (Ігри VII Олімпіади, 1920); підняття трьох прапорів (прапора МОК, прапора країни-господаря та прапора наступної приймаючої країни) під час церемонії закриття (Ігри VIII Олімпіади, 1924); порядок виходу країн-учасниць (Ігри IX Олімпіади, 1928); естафета олімпійського вогню (Ігри XI Олімпіади, 1936).

Як і для першого етапу розвитку олімпійського руху, характерною ознакою є позитивна динаміка кількості учасників та представництва країн на Олімпійських іграх: від 2622 учасників з 29 країн

на Іграх VII Олімпіади (Антверпен, 1920 р.) до 3963 спортсменів з 49 країн на Іграх XI Олімпіади (Берлін, 1936 р.) та від 260 учасників з 16 країн на I Зимових олімпійських іграх (Шамоні, 1924р.) до 646 спортсменів з 28 країн на IV зимових олімпійських іграх (Гарміш-Партенкірхен, 1936 р.), кількості жінок-учасниць Олімпійських ігор з 65 (Антверпен, 1920 р.) до 331 (Берлін, 1936 р.) через збільшення кількості видів спорту та дисциплін за їхньої участі.

Другий етап розвитку олімпійського руху характеризується стабільністю переліку видів спорту та зменшенням видів змагань в програмі Олімпійських ігор.

Висновки. Межами другого етапу розвитку олімпійського руху вважаємо 1919 та 1939 рр. – роки проведення першої повоєнної сесії МОК (Лозанна) та початку Другої світової війни, яка унеможливила подальший розвиток і функціонування олімпійського руху.

Головними характеристиками другого етапу розвитку олімпійського руху є зміцнення його позицій у світовій спільноті, формування церемоніального протоколу Олімпійських ігор, початок проведення Зимових олімпійських ігор, подальше удосконалення організаційної структури МОК та олімпійського руху, зростаючий вплив міжнародних федерацій в олімпійському русі, зокрема у вирішенні питань допуску та контролю за дотриманням правил змагань, подальше вдосконалення та стабілізація програми Олімпійських ігор, співпраця та розмежування повноважень органів олімпійського руху: МОК, НОК та Ради делегатів олімпійських міжнародних федерацій.

Ключові слова: олімпійський рух, періодизація, Ігри Олімпіад, зимові олімпійські ігри.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами. Дана робота є фрагментом НДР Львівського державного університету фізичної культури імені Івана Боберського «Соціальні практики сучасного спорту», № держ. реєстрації 0121U100524.

Вступ. Впродовж свого існування олімпійський рух розвивається у відповідності зі змінами сучасного суспільства та формує тенденції його розвитку. Олімпійський рух демонструє гармонійне

поєднання традицій і ідеалів, запропонованих П'єром де Кубертенем, з реаліями сьогодення та прогресивними ідеями подальшого розвитку. Завдяки реалізації цієї концепції Олімпійські ігри є унікальною світовою ареною для демонстрації універсальності та різноманітності спорту.

Актуальною науковою проблемою постає подальше вивчення і визначення етапів розвитку олімпійського руху.

Авторська комплексно-фактологічна періодизація, розроблена на підставі сукупності політичних, економічних, організаційних, культурно-соціальних та особистісних чинників, дозволила виділити наступні етапи розвитку і функціонування сучасного олімпійського руху: 1894–1914; 1919–1939; 1946–1971; 1972–1984; 1985–2013; 2014 – по теперішній час.

Межами першого етапу розвитку олімпійського руху пропонуємо вважати 1894 та 1914 рр. – роки проведення «Конгресу з відродження олімпійських ігор», який визначив стратегічні завдання розвитку олімпійського руху, та VI Олімпійського Конгресу, на якому було деталізовано компетенції основних суб'єктів олімпійського руху та конкретизовано вимоги до організації олімпійських ігор [1].

На 15-й сесії МОК, яка проходила в липні 1912 р. у Стокгольмі місцем проведення Iгор VI Олімпіади було обрано Берлін. Проте початок Першої світової війни завадив їх проведенню. Розпочавши війну, Німеччина продовжувала активну підготовку до Iгор. Після тривалих дискусій МОК на чолі з П'єром де Кубертенем прийняв рішення про скасування проведення Iгор в Берліні під час військових дій, зберігаючи за ними номер Олімпіади [2]. Iгри VI Олімпіади хоч і не були проведені, проте виявили проблему, яка буде супроводжувати олімпійський рух впродовж тривалого часу, а саме вплив політичних та ідеологічних чинників на міжнародний спортивний рух.

Мета дослідження: обґрунтування та характеристика другого етапу розвитку сучасного олімпійського руху в межах авторської комплексно-фактологічної періодизації.

Матеріали та методи дослідження. Основними методами отримання первинної інформації були теоретичний аналіз та узагальнення системний підхід, історичний та документальний методи. Теоретичний аналіз та узагальнення використано для аналізу науково-методичної літератури й документальних матеріалів за проблематикою дослідження та оцінювання стану досліджуваної проблеми.

Системний підхід був застосований для дослідження олімпійського спорту як динамічної соціальної системи. Історичні методи дали змогу дослідити формування та розвиток процесів і подій

олімпійського руху в хронологічній послідовності, визначити етапи розвитку олімпійського руху. Подання у тексті загальновідомих наукових даних зумовлено необхідністю їх використання з метою обґрунтування часових меж та характерних ознак етапів розвитку сучасного олімпійського руху.

Основним матеріалом були наукові статті, присвячені проблематиці дослідження, архівні дані та керівні документи МОК. В ході дослідження використовувалася інформація розміщена на офіційному сайті Міжнародного олімпійського комітету (МОК).

Результати дослідження та їх обговорення.

Другий етап розвитку олімпійського руху з 1919 по 1939 р. був достатньо складний не лише для олімпійського руху, а і для всієї світової спільноти, оскільки припадає на період між двома світовими війнами. Початком другого етапу пропонуємо вважати дату проведення 18-ої сесії МОК (Лозанна) в квітні 1919 р., першого зібрання МОК після тривалої перерви. В ході обговорення було розглянуто питання представництва спортсменів в Олімпійських іграх. Згідно прийнятого рішення, до участі допускаються спортсмени, країни яких представлені в МОК. Проте, організаційному комітету Iгор 1920 року було надано право допускати учасників з країн, які ще не мають свого представництва в МОК. Резолюція також передбачала, що відтепер Австралія та Нова Зеландія будуть представлені окремими НОК, а не як об'єднана команда Австралазії [2, 3].

На сесії було прийняте рішення про скликання Олімпійського конгресу, метою якого був перегляд та доповнення резолюцій VI Олімпійського Конгресу, зокрема питань, які стосуються програми Олімпійських ігор, зміни стандартів суддівства, стандартизація правил змагань, міжнародними спортивними федераціями.

Учась в VII Олімпійському Конгресі 1921 року в Лозані взяли делегати з 23 країн, 24 члени МОК, представники 15 міжнародних федерацій та 22 НОК. Німеччина та її союзники не були запрошені.

В ході Конгресу були прийняті правила організації та проведення Олімпійських ігор: рішення щодо вибору місця проведення Олімпійських ігор є прерогативою МОК і має бути прийняте не менше ніж за три роки; організація Iгор покладається на НОК країни, до якої належить вказане місто та створений ним організаційний комітет; Олімпійські ігри повинні проводитися протягом першого року Олімпіади, яку вони повинні відзначати і не можуть бути перенесені на інший рік; непроведення Олімпійських ігор протягом визначеного року тягне за собою скасування прав зазначеного міста та країни; пора року, в яку повинні проводитись Iгри

визначається Організаційним комітетом, який максимально керується побажаннями країн-учасниць; тривалість Ігор не повинна перевищувати чотирьох, по можливості трьох тижнів; усі змагання повинні відбуватися в обраному місті (виключення може бути дозволено для морських видів спорту, якщо цього вимагає географічна необхідність).

Були внесені змін до програми олімпійських ігор: вилучені хокей на траві, стрільба з лука, гольф та додаткові види спорту; розширена кількість дисциплін жіночої частини програми в плаванні.

Поза увагою учасників VII Олімпійського Конгресу не залишилась і найбільш актуальна проблема того часу: проблема аматорства. Згідно доповнень правил, затверджених в 1914 р., гарантом аматорського статусу спортсменів мають виступати відповідні національні спортивні федерації, а відповідальність за реєстрацію заяв покладається на НОКи [4].

Рішенням Конгресу країні, яка приймає наступні Олімпійські ігри, дозволялося проведення зимових спортивних змагань під патронатом МОК. У результаті Франція організувала Олімпійський тиждень у м. Шамоні в 1924 р. Ці змагання згодом стали першими зимовими Олімпійськими іграми.

Рішення прийняті VII Олімпійським Конгресом стали основоположними принципами розвитку і функціонування олімпійського руху на другому етапі його розвитку.

За пропозицією П'єра де Кубертена в структуру МОК було внесено зміни. Одноголосним рішенням учасників Конгресу ініційовано створення Виконавчого комітету, який включав п'ять членів: президента, віце-президента, секретаря та двох членів. Члени Виконавчого комітету обираються терміном на чотири роки і мають право на переобрання. Каденція Президента МОК була змінена з десяти років на вісім (Статут МОК, 1924) [5]. Створення Виконавчого комітету завершило період одноособового керівництва МОК з боку його Президента.

Олімпійські Конгреси в Празі (1925) та Берліні (1930) продовжили розгляд питань щодо вдосконалення програми та регламенту Олімпійських ігор, повноважень МФ та конкретизації статусу аматорства, виходячи з актуальних проблем, які виникали в олімпійському русі того часу.

VIII Олімпійський Конгрес працював у двох секціях: педагогічній та технічній.

В межах «Першого міжнародного олімпійського педагогічного конгресу» МОК повернувся до розгляду питань педагогіки та спортивного виховання, а саме залучення вищих навчальних закладів до реалізації ідей фізичного виховання, орієнтація змагань на фізичне та моральне виховання та раціональний розвиток організму обов'язковий

медичний огляд жінок та підлітків, демократизація спортивних заходів та обмеження участі дітей.

Шість комісій в межах технічного конгресу розглядали актуальні питання, підготовлені для обговорення на 24-ій Сесії МОК, яка передувала Конгресу, пов'язані з організацією та регламентом Олімпійських ігор, автономією Зимових Олімпійських ігор і присвоєння «Тижню зимових видів спорту» в Шамоні (1924) статусу Перших Зимових Олімпійських ігор, скороченням тривалості та програми Ігор [4].

Питання співпраці між МФ і МОК піднімалося неодноразово. В промові на відкритті 25-ї сесії МОК у Лісабоні (1926) президент МОК Анрі де Байє-Латур наголосив на посиленні співпраці між сторонами в підготовці та проведенні Олімпійських ігор. Перша зафіксована зустріч між членами Виконавчого комітету МОК і представниками МФ відбулася 30 липня 1928 р. в Лозанні. На 29-ій сесії МОК в Берліні (1930) була створена Постійна рада делегатів олімпійських міжнародних федерацій, на яку покладалася співпраця з Виконавчим комітетом МОК щодо вирішення питань, пов'язаних із видами спорту, включеними в програму Олімпійських ігор [6]. Рішенням IX Олімпійського Конгресу надалі всі питання мають обговорюватися в межах зустрічей між Постійною радою делегатів олімпійських міжнародних федерацій та Виконкомом МОК.

Найбільш запеклі дискусії серед учасників Конгресів виникали при обговоренні статусу аматорства. Резолюцією VIII Олімпійського Конгресу МФ зберегли за собою право вирішувати питання про статус аматора. Було прийняте рішення щодо заборони отримання учасниками Олімпійських ігор відшкодування чи компенсації за втрату заробітної плати. Олімпійський Конгрес в Берліні підтвердив це рішення. Проте, на першому засіданні Постійної ради делегатів олімпійських міжнародних федерацій та Виконавчого комітету МОК 11 жовтня 1930 р. було прийняте рішення про можливість оплачуваної відпустки. Відповідне положення було задеклароване в Загальних правилах святкування Олімпійських ігор редакції 1930 р. при умови, що це не призводить до прямого чи опосередкованого відшкодування втраченої заробітної плати [7].

Рішення прийняті на Олімпійських Конгресах та сесіях МОК визначали протокол організації і проведення Олімпійських Ігор.

Впродовж тривалості другого етапу розвитку олімпійського руху було проведено VII-XI Ігри Олімпіад та I-IV Зимові олімпійські ігри.

На сесії в Лозанні в 1919 р. Антверпен був обраний місцем проведення Ігор VII Олімпіади. Два інших кандидата, Амстердам і Ліон, зняли свої кандидатури і рішення щодо вибору Антверпена було прийняте одноставно.

Незважаючи на складну економічну ситуацію, завдяки фінансовій підтримці уряду країни та приватних пожертвувань Антверпену вдалося за шість місяців підготуватися до Ігор та провести їх на високому рівні.

Вперше на Іграх VII Олімпіади за реєстрацію спортсменів для участі в змаганнях відповідали НОКи. Відповідне рішення було прийняте на VI Олімпійському Конгресі в Парижі (1914).

Впродовж другого етапу розвитку олімпійського руху відбувається формування церемоніального протоколу Олімпійських ігор. Під час церемонії відкриття Ігор VII Олімпіади в Антверпені вперше було піднято олімпійський прапор, як символ єдності спортсменів п'яти континентів та проголошено олімпійську клятву від імені учасників олімпійських ігор. На честь відновлення миру церемонія супроводжувалась випуском голубів [8].

Ритуали церемонії закриття, які передбачають підняття трьох прапорів: прапора МОК, прапора країни-господаря та прапора наступної приймаючої країни, і які збереглися до сьогодні, були запровадженні під час Ігор VIII Олімпіади в Парижі в 1924 р. На Іграх організатори використали гасло «Citius, altius, fortius!» [9].

На церемонії відкриття Ігор IX Олімпіади в Амстердамі команда з Греції очолила Парад націй, а команда-господар йшла останньою. Відтоді такий порядок виходу країн-учасниць став частиною олімпійського протоколу [10].

На Іграх XI Олімпіади в Берліні (1936) вперше була представлена естафета олімпійського вогню, ідея проведення якої належить Карлу Дієму [11].

Зміни в організації Олімпійських ігор торкнулися і тривалості їх проведення та кількості учасників. Тривалість Ігор не має перевищувати 16 днів, включаючи день відкриття. Максимальна кількість учасників для індивідуальних змагань становить по три учасників від кожної країни, для командних видів спорту – по одній команді від країни. Відповідні рішення були задекларовані на XI Олімпійському Конгресі [4].

Які для першого етапу [1], характерною ознакою етапу 1919-1939 рр. є позитивна динаміка кількості учасників та представництва країн на Олімпійських іграх (рис. 1) від 2622 учасників з 29 країн

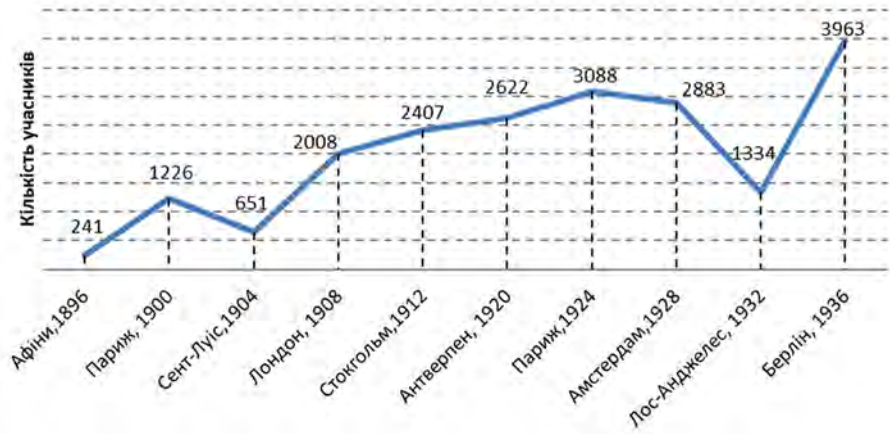

Рис. 1 – Динаміка кількості учасників Ігор Олімпіад (1896-1936)

на Іграх VII Олімпіади (Антверпен, 1920 р.) до 3963 спортсменів з 49 країн на Іграх XI Олімпіади (Берлін, 1936 р.). Німеччина повернулась до участі на Іграх Олімпіад в Антверпені. Збільшення кількості НОК та учасників обумовлена як і зростаючою популярністю олімпійського руху так і появою нових незалежних країн в 20-30-х рр. ХХ ст.

Щодо Зимових олімпійських ігор то кількість учасників є значно меншою порівняно з Іграми Олімпіад, що пов'язано меншим поширенням зимових видів спорту в окремих країнах та регіонах (рис. 2). Проте спостерігається позитивна динаміка від 260 учасників з 16 країн на I Зимових олімпійських іграх (Шамоні, 1924р.) до 646 спортсменів з 28 країн на IV зимових олімпійських іграх (Гарміш-Партенкірхен, 1936 р.).

Відносно низькі показники учасників на Іграх Олімпіад в Лос-Анджелесі та Зимових олімпійських іграх в Лейк-Плейсіді обумовлені відносно віддаленим розташуванням міст та світовою економічною кризою (Великою депресією).

Зросла кількість жінок серед учасників Олімпійських ігор з 65 (Антверпен, 1920 р.) до 331 спортсменок (Берлін, 1936 р.) за рахунок збільшення кількості видів спорту та дисциплін за їх

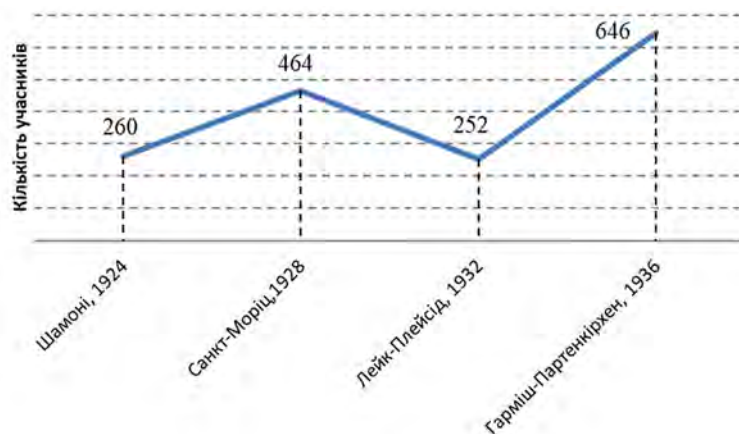

Рис. 2 – Динаміка кількості учасників Зимових олімпійських ігор (1924-1936)

участю. Впродовж 1919-1939 рр. жіночі змагання були представлені в таких видах спорту на Іграх Олімпіад як стрибки у воду, вітрильний спорт, фехтування, легка атлетика та гімнастика; на Зимових олімпійських іграх - фігурне катання та гірськолижний спорт.

Розширення жіночої складової спортивної програми сприяв активному залученню жінок до участі в Олімпійських іграх та зростанню популярності спорту серед жінок. Зокрема, вдалий виступ спортсменок США у плаванні на Іграх Олімпіади в Парижі 1924 р. сприяв зростанню популярності спортивного плавання серед жінок у США [12].

Другий етап розвитку олімпійського руху характеризується стабільністю видів спорту та зменшенням видів змагань в програмі Олімпійських ігор (рис. 3).

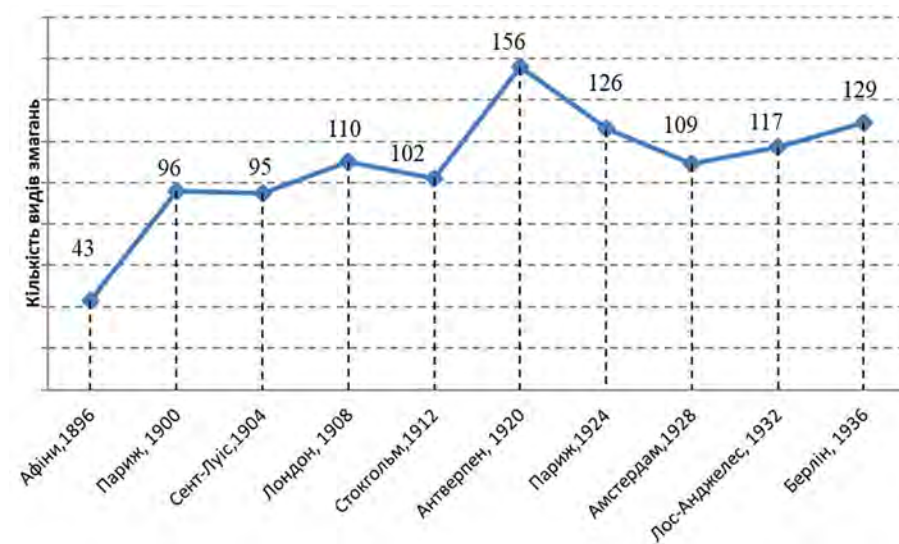

Рис. 3 – Види змагань в програмі Ігор Олімпіад (1896-1936)

Програма Ігор в Антверпені складалася з 156 видів змагань (20 видів спорту) та мистецького конкурсу, який включав конкурси з літератури, скульптури, живопису, архітектури та музики. Таким чином, кількість видів змагань Ігор VII Олімпіади збільшилась в 3,5 рази порівняно з Іграми I Олімпіади. Після Ігор в Антверпені МОК розпочав роботу по скороченню олімпійської програми. З програми були виключені такі види спорту як стрільба з луку, перетягування канату, теніс, поло та регбі. Натомість програма Ігор XI Олімпіади в Берліні була

доповнена баскетболом, веслуванням на каное та гандболом. Рішенням МОК організаційні комітети олімпійських ігор отримали можливість включати в програму Ігор показові змагання з двох видів спорту: національного та іноземного для країни-організатора.

Програма Зимових олімпійських ігор включає: гірськолижний спорт, ковзанярський спорт, хокей, бобслеї, лижні перегони, фігурне катання, стрибки з трампліну.

З метою популяризації спорту та ідей олімпізму МОК надав свій патронат регіональним іграм: Далекосхідні Ігри (1913), Латиноамериканські ігри (1922), Іграм Центральної Америки (1926, 1930), Балканським іграм (1931) [13].

Висновки. Межами другого етапу розвитку олімпійського руху вважаємо 1919 та 1939 рр. –

роки проведення першої повоєнної сесії МОК (Лозанна) та початку Другої світової війни, яка унеможливила подальший розвиток і функціонування олімпійського руху.

Головними характеристиками другого етапу розвитку олімпійського руху є зміцнення його позицій у світовій спільноті, формування церемоніального протоколу Олімпійських ігор, початок проведення Зимових олімпійських ігор, подальше удосконалення організаційної структури МОК та олімпійського руху, зростаючий вплив міжнародних федерацій в олімпійському русі, зокрема у вирішенні питань допуску та контролю за дотриманням правил змагань, подальше вдосконалення та стабілізація програми Олімпійських ігор, співпраця та розмежування повноважень органів олімпійського руху: МОК, НОК та Ради делегатів олімпійських міжнародних федерацій.

Перспективи подальших досліджень полягатимуть в обґрунтуванні наступних етапів розвитку олімпійського руху, визначенні тенденцій його розвитку.

Перспективи подальших досліджень полягатимуть в обґрунтуванні наступних етапів розвитку олімпійського руху, визначенні тенденцій його розвитку.

References

1. Prystupa Y, Briskin Y, Neroda N, Perederiy A, Svistelnik I. The First Stage of Development of the Modern Olympic Movement According to the Author's Complex-factual Periodization [Internet]. Proceedings; 2021 Nov 12-13; Iasi, Romania: The 7th International Conference of the Universitaria Consortium in Physical Education, Sport and Physiotherapy; 2021. p. 427-433. Available from: <http://www.edlearning.it/proceedings/moreinfo/20211112.htm>

2. Findling JE, Pelle KD, Pelle KD, Eds. *Encyclopedia of the modern Olympic movement*. Greenwood Publishing Group; 2004.
3. Platonov V, Bulatova M, Bubka S. *Olimpiyskiy sport* [Olympic sport]. K: Olimpiyskaya literatura; 2009. 736 p. [Russian]
4. IOC Congresses [Internet]. Available from: <https://olympics.com/ioc/olympic-congress>
5. Statuts du Comité International Olympique: Règlements et Protocole de la Célébration des Olympiades Modernes et des Jeux Olympiques Quadriennaux: Règles Générales Techniques Applicables à la Célébration de la VIII Olympiade Paris 1924 [Internet]. Available from: <https://library.olympics.com/Default/doc/SYRACUSE/42078/statuts-du-comite-international-olympique-reglements-et-protocole-de-la-celebration-des-olympiades-m>
6. Bonini F, Verratti V. *The loc of Pierre de Coubertin: circulation of elites, international relations and institutional production*. Rivista di Studi Politici Internazionali; 2011. p. 9-23.
7. Règles Générales Applicables à la Célébration des Jeux Olympiques [Internet]. Available from: <https://library.olympics.com/Default/doc/SYRACUSE/54213/charte-des-jeux-olympiques-statuts-du-conseil-international-olympique-reglements-et-protocole-de-la-la>
8. Games of the VII Olympiad [Internet]. Available from: [olympics.com. https://olympics.com/en/olympic-games/antwerp-1920](https://olympics.com/en/olympic-games/antwerp-1920)
9. Games of the VIII Olympiad. [Internet]. Available from: <https://olympics.com/en/olympic-games/paris-1924>
10. Games of the IX Olympiad [Internet]. Available from: <https://olympics.com/en/olympic-games/amsterdam-1928>
11. Games of the XI Olympiad [Internet]. Available from: <https://olympics.com/en/olympic-games/berlin-1936>
12. Olympic Summer Games. [Internet] Available from: <https://library.olympics.com/Default/archives-historiques.aspx>
13. The International Olympic Committee and The Modern Olympic Games [Internet]. Available from: <https://library.olympics.com/Default/doc/SYRACUSE/62045/the-international-olympic-committee-and-the-modern-olympic-games-international-olympic-committee>

UDC 796.032:001.12-022.344

The Second Stage of Development of the Modern Olympic Movement According to the Author's Complex-Factological Periodization

Neroda N. V., Briskin Yu. A.

Abstract. *The purpose of the study* was substantiation and characterization of the second stage of development of the modern Olympic movement within the author's complex-factological periodization.

Materials and methods. The main materials consisted of scientific articles dedicated to the research problem, archival data and International Olympic Committee guidelines, posted on the official website of the International Olympic Committee.

Theoretical analysis and generalizations were used for the analysis of scientific and methodological literature and documentary materials on the issues of research and assessment of the state of the problem under study.

A systematic approach was used to study Olympic sports as a dynamic social system. Historical methods made it possible to study the formation and development of the processes and events of the Olympic movement in chronological order, to determine the stages of development of the Olympic movement.

Results and discussion. The second stage of development of the Olympic movement from 1919 to 1939 was quite difficult not only for the Olympic movement, but also for the entire world community, since it falls on the period between the two world wars. The decisions made by the VII-IX Olympic Congresses and sessions of the International Olympic Committee during this period became the fundamental principles for the development and functioning of the Olympic movement at the second stage of its development: the organizational structure of the International Olympic Committee was reformed; requirements for the organization and holding of the Olympic Games were detailed; the Winter Olympic Games were introduced; the Permanent Council of Delegates of the Olympic International Federations was established, which was entrusted with cooperation with the Executive Board of the International Olympic Committee on resolving issues related to the sports included in the program of the Olympic Games; the procedure for admission to participation in the Olympic Games and the formulation of amateur status were specified.

The decision of the XI Olympic Congress regulated the duration of the Olympic Games up to 16 days, including the opening day, and the number of participants from each country for individual and team competitions.

During the stage, the formation of the ceremonial of the Olympic Games takes place: the raising of the Olympic flag and the proclamation of the Olympic oath on behalf of the participants during the opening

ceremony of the Olympic Games (the Games of the VII Olympiad, 1920); the raising of three flags (the International Olympic Committee flag, the host country flag and the next host country flag) during the closing ceremony (the Games of the VIII Olympiad, 1924); the order of exit of the participating countries (the Games of the IX Olympiad, 1928); Olympic torch relay (the Games of the XI Olympiad, 1936).

As for the first stage, the characteristic feature of the stage of 1919-1939 is the positive dynamics of the number of participants and representation of countries at the Olympic Games: from 2622 participants from 29 countries at the Games of the VII Olympiad (Antwerp, 1920) to 3963 athletes from 49 countries at the Games of the XI Olympiad (Berlin, 1936) and from 260 participants from 16 countries at the I Winter Olympic Games (Chamonix, 1924) to 646 athletes from 28 countries at the IV Winter Olympic Games (Garmisch-Partenkirchen, 1936). The increase in the number of the National Olympic Committees and participants is due both to the growing popularity of the Olympic movement and the emergence of new independent countries in the 20-30s of the twentieth century. The number of women among the participants in the Olympic Games also increased from 65 (Antwerp, 1920) to 331 athletes (Berlin, 1936) due to an increase in the number of sports and disciplines with their participation.

The second stage of the development of the Olympic movement is characterized by the stability of sports and the decrease of kinds of competitions in the program of the Olympic Games.

Conclusion. We consider 1919 and 1939 to be the boundaries of the second stage of the development of the Olympic movement. They were the years of the first post-war session of the International Olympic Committee (Lausanne) and the beginning of the Second World War, which made it impossible for the further development and functioning of the Olympic movement.

The main characteristics of the second stage of the development of the Olympic movement are the strengthening of its position in the world community, the formation of the ceremonial protocol of the Olympic Games, the beginning of the Winter Olympic Games, further improvement of the organizational structure of the International Olympic Committee and the Olympic movement, the growing influence of international federations in the Olympic movement, in particular in solving issues of admission and control over compliance with competition rules, further improvement and stabilization of the Olympic Games program, cooperation and delimitation of powers of the Olympic movement bodies: the International Olympic Committee, the National Olympic Committees and the Council of Delegates of Olympic International Federations.

Keywords: Olympic movement, periodization, the Games of the Olympiads, Winter Olympic Games.

ORCID and contributionship:

Neonila V. Neroda: 0000-0002-9207-6023 ^{A,B,D}

Yuriy A. Briskin: 0000-0001-6375-9872 ^{A,E,F}

A – Work concept and design, B – Data collection and analysis,
C – Responsibility for statistical analysis, D – Writing the article,
E – Critical review, F – Final approval of the article

CORRESPONDING AUTHOR

Neonila V. Neroda

Ivan Bobersky Lviv State University of Physical Culture,
Theory of Sport and Physical Culture Department
11/219, Kostushka Str., Lviv 79007, Ukraine,
tel:+380677222437, e-mail: neonila290881@gmail.com

The authors of this study confirm that the research and publication of the results were not associated with any conflicts regarding commercial or financial relations, relations with organizations and/or individuals who may have been related to the study, and interrelations of coauthors of the article.

Стаття надійшла 30.01.2022 р.

Рекомендована до друку на засіданні редакційної колегії після рецензування